

[Finansministeren.]

at det ærede medlem har indrømmet mig, at det ikke var muligt gennem hele denne periode at foretage obligationssalg i et omfang, som svarede til finansieringsbehovet. Her rejser sig i øvrigt det principielle spørgsmål: er det alene valutasituationen, der er afgørende, skal der ikke også tages hensyn til produktionen ved vurderingen af, hvilket omfang pengepolitikken bør have?

Det ærede medlem var enig med mig i, at det var meget praktisk at begynde en diskussion om, hvorvidt bevillingerne skulle søges i lovforslags form eller på forventet tillægsbevilling i finansudvalget. Jeg forstår altså, at man kan starte dér, men det ærede medlem tilføjede, at man kunne tale om, hvordan man skulle gå videre med sagen. Det må vi så se på.

Det ærede medlem var ikke helt tilfreds med mit svar vedrørende problemet om langtidstendenserne og mente, at jeg kun havde svaret på noget af det, han spurgte om. Må jeg sige med hensyn til spørgsmålet om, i hvilket omfang man skal tage udlån med, når man vurderer omfanget af statens virksomhed, at jeg er mere og mere nået til den overbevisning, at det skal man. Det er de samme forpligtelser, man har, hvad enten det drejer sig om egentlige udgifter, driftsudgifter, anlægsudgifter eller udlån. Det er det, der er afgørende for, hvor meget der skal opkræves i skat, og hvor meget man skal låne. I masser af tilfælde er der ingen principiel forskel på, om man foretager udlån eller afholder udgift, og derfor mener jeg, at den betragtningsmåde, som lå til grund for min analyse i fremsættelsestalen, giver et ganske korrekt billede af udviklingen.

Så er der § 3. Dér var det ærede medlem beroliget på en række punkter. Det kunne det ærede medlem være blevet for længe siden, for en række af de påstande, der er opstillet om, hvad § 3 skal betyde, har den aldrig betydet; det har aldrig været tanken. Meget karakteristisk er diskussionen omkring ordet „stabile“ finansieringsforhold. Hvor i alverden kan man få det indtryk, at ordet „stabil“ skal dække over en konstant og fast rente?

Jeg har nok set, at nationalbanken har haft den opfattelse, men jeg kan i og for sig ikke forstå, hvordan det ærede medlem

kan få den opfattelse. Man kan udmærket godt have stabile finansielle forhold og alligevel have varierende rente. Det, der er tænkt på ved „stabile“ finansieringsforhold, er, at det på kortere sigt vil være nødvendigt at støtte obligationskursen, men dette udelukker ikke, at renten på længere sigt kan variere i forhold til de økonomiske bevægelser. Det kan der ikke være tvivl om. Jeg ved ikke, om der er nogen, der tvivler herpå. At man fra nogle sider kan have ønske om, at denne varierende rente altid skal være den lavest mulige, må være en selvfølge.

Det ærede medlem var i øvrigt også beroliget med hensyn til spørgsmålet om at søge bevilling. Dér kan jeg stadig ikke komme væk fra, at det eksempel, der blev opstillet af det ærede medlem i går, var meget konstrueret og usandsynligt, dette altså, at en finansminister skulle søge bevilling på 50 mill. kr. til køb af obligationer og så købe for 200-250 mill. kr., om jeg så må sige, uden videre. Det svarer til, at det ærede medlem i dag spørger mig, om jeg vil købe op uden at søge bevilling. Det er da noget, man ikke må; det gør vi ikke og har aldrig gjort i finansministeriet. Hvis man har søgt en bevilling til køb af obligationer for 50 mill. kr., er det klart, at så snart man kommer noget over dette beløb — man kan godt komme nogle millioner kroner over det, for når man engang har begyndt at købe, kan man ikke pludselig holde op — og udviklingen går i den retning, at man finder det berettiget at købe noget mere, må man søge bevilling hertil.

Endelig mener det ærede medlem jo, at § 3 i forslag til lov om boligbyggeri ligesom pludselig ændrer hele grundlaget for nationalbankens politik. Jeg kan med min bedste vilje ikke se andet, end at det er en helt forkert opfattelse. Jeg tror, det ærede medlem må være enig med mig i, at mindst i de sidste 10 år har skiftende finansministre og folketinget igennem deres dispositioner af finanspolitisk karakter med hensyn til, hvilket overskud der er på statsbudgettet, og med hensyn til, hvor mange obligationer man har solgt, øvet en afgørende indflydelse på pengepolitikken. Dette er sket i stadig forhandling med nationalbanken, også i det ærede medlems tid som minister, og dette vil ske fremover ved stadig forhandling med nationalbanken. Tilbage står så kun det